

A každý zo zástupu sa usiloval dotknúť sa ho, lebo vychádzala z neho sila a uzdravovala všetkých. (Lk 6,18)

(Jozef Harvilko) Kolki z nás si už povedali, aké by to bolo úžasné žiť tak v časoch nášho Pána Ježiša Krista, vidieť ho, ako vyzerá, počuť jeho hlas, byť tam, keď rozmnoží chleby, keď vzkriesi Lazára, byť svedkom toho, ako sa na jeho slovo utíši búrka na mori či vyjde z človeka zlý duch, zažiť tak na vlastnom tele, ako z neho odchádza choroba a mizne bolesť... Namiesto toho žijeme kdesi v tejto uponáhľanej dobe, plnej poloprávd, zloby a chaosu, vzdialenej dvetisíc rokov od čias Pána Ježiša. Pretírkame sa životom s nádejou, že azda si nás Boh medzi tými siedmimi miliardami ľudí dajako všimne.

Často nás trápi pocit, že Boh má v súčasnosti istotne len zopár svojich miláčikov, oblúbcov, s ktorými má vzťah, ktorým odhaľuje svoje skryté tajomstvá, odhaľuje im svoje plány, rozpráva sa s nimi a dáva im pociťovať svoju lásku. A potom kdesi sme my ostatní, ktorých si ani nevšima. Never tejto lži! Boh vie o každom jednom z nás a chce si s každým z nás vytvoriť jedinečný vzťah. Je bližšie ako pred dvetisíc rokmi. „Pán je blízko.“ (Fil 5, 4)
Pod! Neboj sa! Prijme ťa!

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)